

lací rekurs jest důvodný, neboť pro obě části návrhu byl konkursní komisař příslušný. Pro prvou zřejmě podle § 127 odstavec (2) konk. ř. a pro druhou podle § 50 odstavec (3) konk. ř., jenž vyslovuje zásadně a podle § 67 konk. ř. výlučně jeho příslušnost i pro případ, není-li pochybnou otázka, zda se vztahují pohledávky za podstatou na podstatu společnou, ana prvá věta odstavce (3) § 50 konk. ř. vyslovuje jen právní domněnku, že se v pochybnosti má za to, že se pohledávky za podstatou vztahují na podstatu společnou, čímž jest dána jen směrnice pro konkursní komisaře a upravuje se otázka důkazní, neustanovuje se však, že výlučná příslušnost konkursního komisaře nastává jen v případě oné pochybnosti, a totéž platí i tehdy, byla-li věc náležející ke zvláštní podstatě podle § 121 odstavec (3) a (4) konk. ř. exekučním soudem prodána. Tak bylo vysloveno již v rozhodnutích čís. 3856, 5367 a také 6345 sb. n. s. za platnosti starého konkursního řádu, jenž novým konkursním řádem pokud se týče této zásady nedoznal změny. A útraty vzešlé správci podstaty jen z účasti při soudním prodeji věcí náležejících do zvláštní konkursní podstaty, jež podle § 127 odstavec (4) konk. ř. určuje při rozdělení výtěžku exekučním soudem exekuční soud, konkursní komisař ze svého rozhodnutí vyloučil a o otázku, jak se mohou hypotekární věřitelé brániti v exekučním řízení proti takovému usnesení konkursního komisaře, nejde. Neprávem zamítl, správně odmítl proto rekursní soud žádost správce konkursní podstaty pro nepříslušnost konkursního komisaře a jest mu proto ve věci samé rozhodnouti, a poněvadž se tak nestalo, nelze se dosud zabývati úvahami dovolacího rekursu, zda a pokud jest usnesení konkursního komisaře po věcné stránce správným.

Čís. 13084.

Výlučná příslušnost konkursního soudu platí pro spory uvedené v § 111 odst. 1 konk. ř. čís. 337/1914 ř. z., byly-li zahájeny po vyhlášení konkursu, nikoliv však pro spory zahájené před vyhlášením konkursu, do nichž správce konkursní podstaty po vyhlášení konkursu na jmění žalovaného vstoupil. V případě § 261, šestý odstavec, c. ř. s. jest spor zahájen již podáním žaloby u soudu, prohlásivšího se nepříslušným.

Postoupen-li dovolaným soudem spor podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. soudu příslušnému, stačí, že důvod zakládající příslušnost tohoto soudu byl tu v době, kdy žaloba byla vznesena u soudu, prohlásivšího se nepříslušným, třebaže pak odpadl.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1179/33.)

Před vyhlášením konkursu na jmění žalovaného, k němuž došlo dne 11. srpna 1930, podal žalobce na žalovaného u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu žalobu o zaplacení peněžité pohledávky. Dne 13. ledna 1931 rozšířil žalobce žalobu i na správce konkursní podstaty. Při roku dne 17. února 1931 prohlášeno usnesení k návrhu žalující strany podle § 261 šestý odstavec c. ř. s., — že se žaloba pro věcnou nepří-

slušnost soudu odmítá, ježto jest žalovaný protokolovaným obchodníkem a jde o jednání obchodní, takže okresní soud obchodní v Praze není patrně nepřislušným, — tomuto soudu žaloba postoupena a po dalších změnách konečně omezena při roku dne 7. listopadu 1932 jen na správce podstaty. Procesní soud první stolice uznal právem, že jest žalobní pohledávka po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením od postoupení žaloby okresnímu soudu obchodnímu v Praze pro věcnou nepřislušnost tohoto soudu a vrátil věc prvnímu soudu s příkazem, by, vyčkaje pravomoci, postoupil spisy krajskému soudu obchodnímu v Praze k dalšímu jednání. **D ů v o d y:** Žaloba byla sice podána před prohlášením konkursu, avšak u nepřislušného soudu a v době, kdy se o příslušnosti jednalo, totiž při roku 17. února 1931, byl podle § 111 konk. ř. (dřívějšího čís. 337/14 k. z.) výlučně příslušný konkursní soud projednati a rozhodnouti spory o pravost a pořadí konkursních pohledávek. Z nesporného děje zjištěného prvním soudem a z toho, co shora uvedeno, patrně, že jde o takovýto spor. Nelze proto souhlasiti s tím, že tu byly dne 17. února 1931 podmínky pro postoupení žaloby okresnímu soudu obchodnímu v Praze, a usnesení vyslovující to s odůvodněním, že tento soud není patrně nepřislušný, nehledělo ke změně zatím nastalé u žaloby a u povahy sporu. Za tohoto stavu věci nešlo o spor, o kterém by bylo lze tvrditi, že byl zahájen před prohlášením konkursu, takže zůstal příslušný soud, kde byla žaloba podána, neboť právě předpoklad příslušnosti tu scházel při podání žaloby i při přerušení sporu (§ 8 konk. ř. a § 7 dřívějšího konk. řádu). Na tom nemění nic usnesení konkursního soudu ze dne 7. ledna 1931, kterým zamítnut návrh žalobců, že má býti ve smyslu § 113 konk. ř. pokračováno ve sporu u tohoto konkursního soudu, neboť otázka příslušnosti tím neřešena, jak patrně z odůvodnění usnesení toho. Protože jde o nepřislušnost nezhojitelnou (§ 111 konk. ř. starého, nynějšího § 113 (1) konk. ř., § 104-II j. n.), ke které jest podle § 43 j. n. hleděti z úřadu, takže nezáleží na tom, že žalovaná upustila od námítky nepřislušnosti v tomto směru podané při roku dne 27. května 1931, trpí zmatečností podle § 477 čís. 3 rozsudek i řízení od postoupení žaloby okresnímu soudu obchodnímu v Praze.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání po zákonu jednal a o něm znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Výlučná příslušnost konkursního soudu platí pro spory uvedené v § 111 odstavec první konk. ř. čís. 337/1914 ř. z, byly-li zahájeny po vyhlášení konkursu, nikoliv však pro spory zahájené před vyhlášením konkursu, do nichž správce konkursní podstaty po vyhlášení konkursu na jmění žalovaného vstoupil, což plyne z § 113 konk. ř., jenž praví, že o pokračování ve sporech proti dlužníku konkursem přerušovaných platí ustanovení §§ 110 a 113 konk. ř., kdežto § 111 konk. ř. necituje, ba naopak opravňuje konkursní soud, by se usnesl z důvodu účelnosti, že se má pokračovati ve sporu před konkursním soudem. Nedošlo-li k takovému usnesení konkursního soudu, jak tomu jest právě v souzeném pří-

padě, řídí se příslušnost soudu podle všeobecných předpisů o příslušnosti, tedy podle jurisdikční normy, a musí dovolaný soud zkoumati svou příslušnost podle těchto předpisů. Spor byl zahájen před vyhlášením konkursu u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu a na námitku věcné nepřislušnosti vznesenou žalovaným a opakovanou po vyhlášení konkursu i do sporu vstoupivším správcem konkursní podstaty byla žaloba podle § 261 odstavec šestý c. ř. s. postoupena okresnímu soudu obchodnímu v Praze. U soudu, k němuž došla rozepře odkazovacím usnesením podle § 261 odstavec šestý c. ř. s., nelze námitku nepřislušnosti opíratí o skutečnosti, jež následovaly po žalobě. U soudu, na který byla žaloba odkázána, nedochází k novému zahájení rozepře, nýbrž hledí se k ní tak, jako by již od původu bývala u tohoto soudu zahájena. V tom je právě podstatný rozdíl mezi odkázáním a odmítnutím žaloby pro nepřislušnost a novým podáním téže žaloby u jiného soudu. Z toho vyplývá, že pro otázku, zda soud, na který byla žaloba odkázána, jest příslušný, není rozhodná doba, kdy žaloba došla na tento soud, nýbrž doba, kdy byla žaloba podána, pokud se týče doručena u soudu, u něhož původně byla podána. Změny ve skutkových předpokladech příslušnosti, k nimž došlo po této době, zůstávají podle § 29 j. n. bez významu (srovnej sb. n. s. čís. 4778 a čís. 1685 úř. sb. bývalého nejv. soudního dvoru vídeňského). Postoupen-li dovolaným soudem spor soudu příslušnému (§ 261 šestý odstavec c. ř. s.) stačí, že důvod zakládající příslušnost tohoto soudu, byl tu v době, kdy žaloba byla vznesena u soudu, prohlásivšího se nepřislušným, třeba pak odpadl. Podle § 261 šestý odstavec, c. ř. s. může soud žalobu postoupiti soudu žalobcem uvedenému, aniž se tím ruší zahájení rozepře, není tudíž nucen vyhověti námitce nepřislušnosti a žalobu odmítnouti, a je proto v tomto případě pohlížeti na věc tak, jako by žaloba byla hned s počátku podána u příslušného soudu a věc byla řádně zahájena u tohoto soudu (§ 29 j. n.). Účelem zákonodárcovým bylo předejiti novému podání žaloby, by mohlo o žalobě podané původně u nepřislušného soudu býti na dále jednáno u příslušného soudu, jemuž byla věc prostě postoupena. Neprávem zrušil proto odvolací soud z úřadu rozsudek okresního soudu obchodního v Praze a jemu předcházející řízení pro věcnou nepřislušnost tohoto soudu a byť i ve výroku praví, že nařizuje postoupení spisů konkursnímu soudu podle § 261 c. ř. s., nejde o takovéto neodporovatelné usnesení, poněvadž jednak schází vůbec předpoklad návrhu žalobcova na postoupení žaloby, jednak odůvodňuje odvolací soud sám v důvodech postoupení spisů ustanovením druhého odstavce § 475 c. ř. s., a jest proto rekurs proti tomuto rozhodnutí podle § 519 čís. 3 c. ř. s. přípustný. Mimochodem se podotýká, že postoupení spisu konkursnímu soudu jest nesprávné již proto, poněvadž by šlo podle názoru odvolacího soudu o nezhojitelnou nepřislušnost, tedy o zmatek § 477 čís. 3 c. ř. s. a proto měl rekursní soud se svého stanoviska žalobu odmítnouti podle obdoby § 478 odstavec první c. ř. s., poněvadž § 475 druhý odstavec c. ř. s. předpokládá zhojitelnou nepřislušnost dovolaného soudu.